

Sõna

**Niikaua kui püsib maa,
ei lõpe külv ega lõikus,
külm ega kuum, suvi
ega talv, päev ega öö.
1Ms 8:22**

Mõte

Maa on inimesele sobiv elukeskkond. Eluks ei kõlba ei meresügavus ega kosmoseavarus. Meie planeet asub pealegi nn elu toetavas vööndis. Kui see oleks pisut rohkem lähemal Päikesele, siis poleks elu saanud areneda kuumuse tõttu. Ja pisut kaugemal asudes oleks kosmiline külm teinud elu taas võimatuks. Lopsakas elu Maal on võimalik täppishäälestuse tõttu. Teadlased kinnitavad, et õieti kogu universum on täppishäälestatud, püsides piltlikult öeldes nöelateraviku otsas tasakaalus. Aga püsib!

Palve

Armas Jumal, Looja, kes Sa kõik targalt oled loonud ja targalt ülal pead! Täname Sind selle aasta lõikuse eest! Önnista meile meie kätetööd! Aamen

LOODU(S)HOIUNÄDAL 3.-10. OKTOOBRI

Eesti Kirikute Nõukogu kutsub Eestimaa kogudusi üles pühendama oktoobri esimese nädala ning 10. oktoobri jumalateenistused loodu(s)hoiu teemaatikale.

Lõikustänupüha peetakse traditsiooniliselt oktoobri teisel pühapäeval. Loodushoid on otseselt keskkonnahoid ja sellisel moel ka meie kõikide hoid. Kuulume keskkonda tahes-tahtmata. Mis veelgi olulisem – oleme kõik Jumala loodu osa. Me ei asu kuidagi sellest väljaspool. Ja me õpime kibedatest kogemustest, et see, kes rikub või hävitab oma elukeskkonda, rikub ka iseennast, seades ohtu oma olemasolu üldse. Seetõttu tuleb alati püüda keskkonda säilitada ja kaitsta. Maa ilma vanim elukutse ei ole see, mida tavaliselt selleks peetakse, vaid on aedniku elukutse: „Ja Issand Jumal võttis inimese ja pani ta Eedeni aeda harima ja hoidma.“ 1Ms 2,15. Harimine ja hoidmine vajab tarkust, enesepiiramist, hoolivust. Inimese hoiakut, kes teab oma kohta siin päikese all ja ka seda, et maailm pole alguse saanud temaga. Samuti hoolt selle eest, millist maailma pärandada järgmistele põlvedele.

Mis on kõige väärtuslikum maavara? See ei ole nafta ega maagaas, kuld ega plutoonium. See on vesi, puhas vesi! Veest oleme me kõik tulnud ja ilma veeta poleks üldse elu. See on vaid üks, kõige lihtsam näide looduhoiu vajalikkusest. Samas ka kõige tähtsam. Peamine on aga see, et me teaksime järgida Looja algset plaani endiga. Tema, kes meid koos kõige muuga on loonud ja kes meid ka on lunastanud.

Lõikustänupüha on sobiv aeg tunda tänulikkust Jumala vastu, keda Jaakobuse kirjas valguste Isaks hüütakse, kes on kõikide heade andide taga: “Ja iga hea and ja täiuslik kink tuleb Temalt!” Jk 1,17.

Kadrina kihelkond 800

Sarnaselt meie naaberkihelkonna, Haljala kihelkonnaga, tähistame tänavu Kadrina kiriku-kihelkonna 800-ndat sünnipäeva.

**Kadripäeval,
25. novembril
toimub kirikus
muusikaline palvus.**

Lähemalt meie kihelkonna saamisloost
Elulätte
novembrinumbris.

**LÕIKUS-
TÄNUPÜHA
JUMALA-
TEENISTUS**

| 10. oktoobril |

| kell 11 |

| Kadrina kirikus |

| Laulab kirikukoor |

"Jumala leib on see, kes tuleb taevast alla ja annab maailmale elu."

Jk 6:33

Kadrina kihelkond 800

**Avaldame väljavõtte
ajalehes Päewaleht, nr. 270,
4. novembril 1922 ilmunud
artiklist.**

Wirumaalt.

Lühike tagastwaade Kadrina
kiriku minewikku.

Tänawu tehti Kadrina kirikul
suurem ümberehitus, mis neil
päewil walmiS sai. Sel puhul
ilmus ka lühikene ülewaade
Kadrina kiriku minewikust,
millest järgmist toome: Kadrina
kihelkond asutati Daani riigi
walitsuse ajal ja nimetati Daani
hindamise raamatus Parochia
Toru» estaeuarae
Torwestawere kihelkond. Aastal
1593 kirjutatakse kiriku
ajaraamatus „Kadrina kirik
Tristweres" („Kirchenbuch zu
Tristfer S. Catharinae Kirch
genannt".) Tristwere küla asus
Kruusimäe weerul. Mainitud
hin» bamife raamatu Harju ja
Wirumaa osad seati üksikute
preestrite andmete põhjal a.
1232. kokku.

Wirumaalt, Lühike tagastwaade Kadrina kiriku minewikku.

Tänawu tehti Kadrina kirikul suurem ümberehitus,
mis neil päewil walmiS sai. Sel puhul ilmus ka lühikene
ülewaade Kadrina kiriku minewikust, millest järgmist
toome:

Kadrina kihelkond asutati Daani riigi walitsuse ajal
ja nimetati Daani hindamise raamatus Parochia Toru-
estaeuarae — Torwestawere kihelkond. Aastal 1593
kirjutatakse kiriku ajaraamatus „Kadrina kirik Tristweres"
(„Kirchenbuch zu Tristfer S. Catharinae Kirch genannt".)
Tristwere küla asus Kruusimäe weerul. Mainitud hin-
damise raamatu Harju ja Wirumaa osad seati üksikute
preestrite andmete põhjal a. 1232. kokku. Selle järele
kuulub Kadrina alla järgmised külad: (adramaa suu-
ruse numbrites), Othenpan 80 — Ohepafu KoluS;
Boeghaetae 5 — Walatu Wohnas; Ouhut 20 — Ohu-
küla Undlas eht DjarweSti Hõbedal; Hoepphaetae 12 —

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule „Pihlakavärvide aeg“

II osa

Nõukogude Liidu aegne
mentaliteet oli vanasse Eedi Pihlakasse
ja tema pedagoogi südamesse
paranematu haava jätnud. Seda mõistis
vanakooli meelne õpetaja ja koolijuht
õige pea pärast pensonile
jäämist. Ka poeg Vahuri ja pojapoeg
Joonasega polnud suhted teab mis kiita.
Lapselaps põdes epilepsiat
ja poeg Vahurilt tuli viimasel ajal sõnu
lausa tangidega suust välja kiskuda. Mis
noorsugu see tänapäeval
küll selline on, küsis Eedi eneselt ikka ja
jälle. Mida tema siis oli valesti teinud?
Piknikujärgsel päeval istusid nad kõik
kolmekesi kõõginurgas kohvitasside
taga ja jutt ei tahtnud kuidagi edenema
hakata.

Joonas näppis oma rohpurki ja isa
Vahur keerutas teab mitmendat korda
tassi pihkude vahel.

„Seda et, kas kellegil on mõtteid, mis
nüüd edasi peab saama?“ küsis Vahur
pärast pikka ja juba
lämmatama hakkavat vaikust.

„Teie Joonasega selle päevavalgele tööte,
eks nüüd mõelge midagi välja,“ ütles
vanaisa kibestunult.

„Ei, ei, vanapapa, just sina pead vana
Reaalainega, see tähendab härra
Tunglaga rääkima hakkama,“ arvas
Joonas.

„Seda arvan ka mina,“ arvas isa Vahur.

„Mul ei ole selle härraga enam mitte
ühtegi asja ajada. Ma ei saa üldse aru,
mida siin veel arutada on?“

Oleks ta siis täiskasvanud mehena tol
ajal vähegi peaga oma perele kah
mõelnud! Üritusel osalesin, aga
nüüd aitab. Ärme räägime sellest
rohkem. Et tema nimegi siin majas minu
elujal ei mainitaks!“ Joonas ja
Vahur jäid vanapapat murelike
pilgudega vaatama. Siis astus Joonas
vanaisa ette ja ütles: „Aga vanapapa,
kas sulle siis eile õhtul sugugi ei
meeldinud? Ütle ausalt, ära keeruta!“

„Noh, meeldis, aga keda see õigupoolest
praegu huvitab?“

„Ei, isa, siinkohal ei ole sul jällegi õigus.
Su vend on samuti kõik need
aastakümned seda koormat hinges
kandnud. See on olnud talle elu parajaks
proovikiviks nagu sullegi. Kas sa siis ei
mõista?“

„Aitab, teie kaks! Lõpetage juba!“
Vanapapa tõusis ja komberdas oma
tuppa.

„Ja mida me siis nüüd ette võtame?
Äkki ma lähen ise ja räägin selle härra
Tunglaga?“ pakkus isa Vahur.

Joonas kehtis õlgu. Tal oli korraga
kuidagi kõhe ja imelik tunne. Ta ei
olnud ju isale sõnagi maininud, et
oli tookord ise Helmut Tungla juures
käinud ja seda fotot seal Piibli vahel
näinud. Tookord oli vana Reaalaine talle
õelnud, et kui isa vähegi tahab, peab ta
ise sellest rääkida tahtma. Sundimisega
ei saavutavat siin midagi.

„Isa?“

„Mhmm?“

„Aga kui ma sellest Toitsiga rääkiksin,
kas sellest võiks abi olla? Oleme ju kõik
nüüd ühtemoodi selle olukorra keskel?“
küsis Joonas.

Isa Vahur jäi mõttesse: „Ja, halba teha
see ju muidugi ei saa, kuigi ma ei saa
siinamaani sotti, mis pani sind ja seda
Ummelase poissi üldse vanaisa asjade
sees tuhnima? Ometi olen ma sulle
korduvalt rääkinud, et iga asja jaoks siin
elus peab aeg niiõelda küps olema. Aga
teie kaks? Nagu isehakanud detektiivid,
poisikesed veel pealegi.“

Joonas tundis korraga, et ta põsed
kuumavad. Ta pidas aru, mida isale
edasi öelda ja kas talle rääkida
sellest, et ta oli vana Reaalaine juures
juba käinud, nii öelda perekonnale
kuuluva Piibliiga tutvust tegemas. Vaid
hetk hiljem aga vaatas isa talle sellise
pilguga otsa nagu oleks ta ise kõike juba
aimanud:

„Sa siis ikkagi käisid vanaonu Helmuti
juures juba varemalt? Rääkisid temaga?“

„Jah, isa. Ta pakkus mulle saialille teed
ja me tõepoolest vestlesime omavahel.
Aga isa, see juhtus ju täiesti juhuse
tahtel.“

„Juhuse tahtel, ütled sa? Ei, Joonas, see
ei olnud juhus, vaid sinu saatus, et sa
sellest loost just sellisel moel pidid teada
saama. Poeg, nüüd tunnen ma aga end
veel rohkem süüdlasena, sest mul ei ole
alati olnud sinu jaoks piisavalt aega. Ma
ei ole osanud olla hea isa ja seda juba
väga pikka aega.“

Vahur asetas kohvitassi lauale ja astus
pojale nii lähedale, et Joonas tundis isa
hingeõhku oma põse vastas. Isa ja poeg
kaelustasid. Korraga kuivas isa Vahur
aga pisaratest märjad silmad, võttis
nagist tööriistakuuri võtme ja Joonast
endaga kaasa kutsudes, läksid nad õue.
Samal ajal kondas Toivo Ummelas
mööda Vanavabriku inimtühja tänavat.
Ta värisevad käed sõrmitsesid
telefoniklahve, et tädi Margaretile
Tartusse helistada.

Järgneb

